

защото си ѹмилостивилъ Македоніа, и ѱ прашашъ добъръ господарь. Повелѣвашъ да дойдемъ и азъ да ти работимъ, но отроче което сѣчи малко отъ майка си, нѣ е достойно за такава честь. Чакай ме слѣдъ малко години, да дойдемъ на царството ти съ первоконниците Македонски, и ще ме видишъ какво дѣте самъ.

ДАРІИ ПРОЧИТА ОТВѢТЖТЪ.

Александръ пратилъ Кантаркѣса надири съ отвѣтъ, и мѢ харизалъ орѣжіа Македонски, и шапка на която было написано името Александрово, и мѢ рекълъ: Когато дойдемъ въ Персіа да се вѣемъ, тѣмъ орѣжіа да държишъ за да те не ѹбиватъ Македонцыте. Кантаркѣсцъ отишълъ при Даріа, и мѢ далъ отвѣтжтъ. Дарій повелилъ да прочетатъ отвѣтжтъ и засмѣлсе. Кантаркѣсцъ мѢ рекълъ: царю, не подобай да дойде такава писмо на царството ти, и да се смѣешъ, понеже азъ видѣхъ, защо Александръ малолѣтенъ е, обаче чиновите мѢ са много красивы. Трека чловѣкъ кога го коли зако, да го извади, за да не пострада зло, така и Кипарисо догдѣ е малакъ трека да се искоренѣва: Защо когато се ѹсили, нека го не закача никой. Така и ты измысли сега нѣщо за да го истребишъ отъ Македоніа, ако ли го оставишъ да се ѹсили, веке ни го закачай.

ДАРІИ СЕ РУГАЕ НА АЛЕКСАНДРА.

Царь Дарій неповѣрѣвалъ Кантаркѣса: Но пратилъ возлюбленнагоси Клитевѣса при Александра да го види какъвъ ѹмъ ималъ. Пратилъ мѢ и